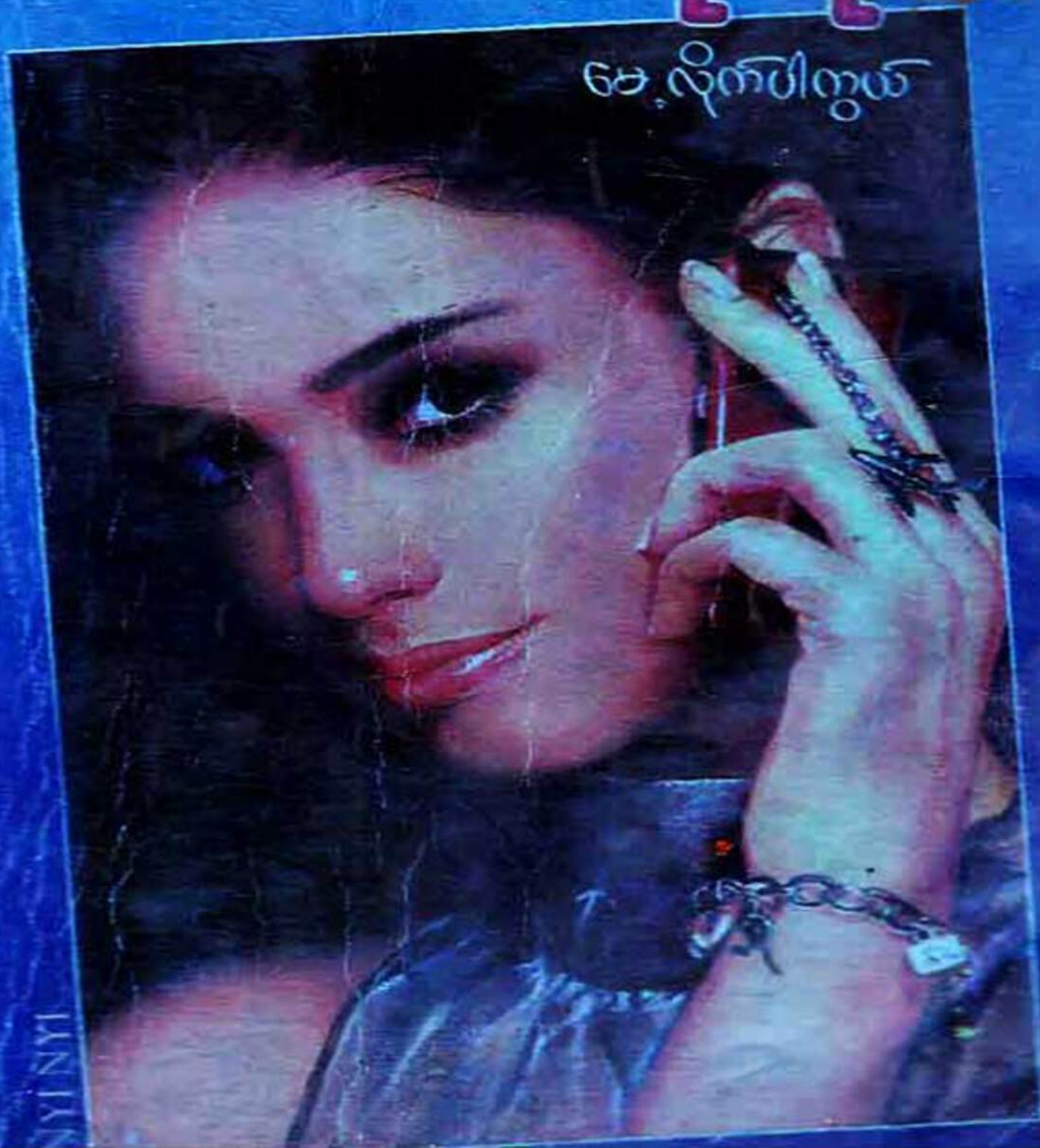

လမင်းမိုမို

မေ့လို့ကပါကွယ်

(၁)

ရုတ်တရက် မိုးကခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာချလာ၍ ဒေါသက်နှင်းဇော်က ကားသော့ကို တစ်ထစ်ဖွင့်ပြီး ဝိုက်ပါဖွင့်ကာ မှန်ပေါ်မှ ရေစက်များကို သုတ်ချလိုက်သည်။ ။ ရေစက်တွေ စီးကျသွားတော့ မြင်ကွင်းက ပြန်ကြည်လင်လာသည်။ ။ ဒေါသက်နှင်းဇော်၏ မျက်ဝန်းများက ရှေ့နားက အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာ လှေကားသစ်ကျယ်ကြီးများ ဆီ ပြန်ရောက်သွားပါသည်။ ။

မျက်နှာစာ ပေခြောက်ဆယ် အပြည့်ခင်းထားတဲ့ လှေကားထစ်ကြီးများ ဟာ အလျားလိုက် ရှည်ရှည်စင်းစင်း အနက်ရောင်ကျောက်ပြားနဲ့ တစ်ထစ်၊ အဖြူရောင်ကျောက်ပြားနဲ့ တစ်ထစ်၊ အနက်အဖြူကြားက ခပ်ပြေပြေ မြင့်တက်သွားတဲ့ ရှစ်ထစ်သော လှေကားထစ်များ ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးဟာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမင်းသီဟန်ရဲ့ ရုံးခန်းတည်ရှိရာ အဆောက်အအုံပင်။ သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဟာ အောက်ဆုံးထပ်မှာ ပဲ တည်ရှိသည်။ ။ အောက်ဆုံးထပ်ဆိုပေမယ့် မြေပြင်နှင့် တစ်ညီတည်း မဟုတ်ဘဲ လှေကားထစ်ရှစ်ထစ်စာ မြင့်ထားကာ အောက်ဘက်ထဲမှာ တော့ အန်ဒါဂရောင်းဒ် ကားပါကင်ရှိသည်။ ။

‘သား’

‘...’

ဒေါသက်နှင်းဇော်က နောက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သားဖြစ်သူကို လှမ်း
၍ အသံပြုလိုက်သည်။ ။ ထူးသံ ထွက်မလာ။

‘သား... ကိုသဲ’

သားလုပ်သူက မထူးပါ။ ဒေါသက်နှင်းဇော်က ဘက်ကြည့်မှန်ကို နေ
ရာပြင်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နောက်ခန်းထဲက သားဖြစ်သူရဲ့ နား
နှစ်ဖက်မှာ MP 4ရဲ့ နားကြပ်တို့ တပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ။ ခေါ်သံ
ဘယ်ကြားတော့မလဲ။ ထို့ကြောင့်ကိုယ်ကိုပါ လှည့်ကာ...

‘သား... ကိုသဲ’

သားက မေးတစ်ချက်ဆတ်သည်။ ။ ဒေါသက်နှင်းဇော်က သူ့ရဲ့ ဘေး
မှန်တံခါးကို လက်ဟန်နှင့်ပြရင်း...

‘မှန်တင်လိုက်မယ်နော်’

‘အင်း’

မိုးဖွဲဖွဲကျလာသော်လည်း အပြင်ကို ငေးမောနေတဲ့ သားတော်မောင်
ကြောင့် နောက်ဖက်မှန်တင်ဖို့ အရေးကို ခွင့်တောင်းနေရပါသေးသည်။ ။
အင်း၊ ဆိုတဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရမှ ပဲ ရှေ့ဘက်က ပါဝါဝင်းဒိုးခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ
ကားနောက်ခန်းမှန်ကို တင်ရသည်။ ။ မပြောဘဲတင်ရင် ဂူးဂူးဝါးဝါး လုပ်
နေဦးမည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ ကားအဲကွန်းကိုလည်း နှိပ်ဖွင့်လိုက်ရပါသည်
။ တော်ကြာ လှောင်တယ် မွန်းတယ် လာဦးမည်။ သားလူပျိုတစ်

ယောက်ရှိတာ အင်မတန် စိတ်ရှုပ်ရ သည်းခံရပါသည်။ သူတို့ အရွယ် လူငယ်လေးတွေဟာ မိဘလုပ်သမျှ ဘာကိုမှ သဘောမတွေ့တတ်။ အမြဲ တမ်းပဲ ကွန်ပလိန်း တစ်ခုခုလာဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်။

ရစ်မည်၊ ဂျီကျမည်၊ ကြေးထူမည်၊ မျက်နှာကို မသာမယာ ပုပ်သိုး ထားမည်။ မိဘနားလည်း တော်ရုံနှင့်မကပ်တော့။ အခန်းတံခါးကို လော့ခ်ချပြီး ဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်းမသိနေမည်။ အမေကို စိတ်မရှည်။ အဖေနှင့် မျက်နှာကြောမတည့်။ ဒါတွေဟာ သားဆယ့်ငါးနှစ်သားလောက်ကစပြီး ဖြစ်ပျက်လာတဲ့ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲတွေ။ ခုတော့ ဒါတွေကို ငါးနှစ်လောက် ခံစားပြီးကာ ဒီအပြုအမူတွေနှင့် adapt လုပ်လာပြီ ပြောရမလား။ Used to ဖြစ် လာပြီပဲ ပြောရမလား။ ရိုးလာ အီလာပြီလေ။ နေတတ်ပြီ။ လက်ခံတတ်ပြီ။

ဒီပုံစံတွေ ပြောင်းလဲလာကာစကတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ် လက်မခံနိုင် ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားကို ဖက်ကာ ပိုက်ကာ အချိန်မရွေး မွေးရှိက်ချင်နေတဲ့ အမေမျိုး။ ငယ်ငယ်က အမေ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးကပ်ဝင်အိပ်ကာ အမေက ဆံပင်လေးသပ်ပေးမှ ငိုက်မြည်း မျက်တောင်စင်းကျသွားတတ်တဲ့ သားကို ညအိပ်ရာဝင် သူ့ခုတင်ပေါ် ဘေးကပ်လဲလျောင်းရင်း ဆံပင်လေးတွေ ပွတ်သပ်ပေး ကျောကုတ်ပေး ရတာ ဝတ္တရားတစ်ခု။

အခုတော့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကတည်းက သူ့အခန်းထဲ အမေက တံခါးမရှိ ဓားမရှိဝင်လျှင် မကြိုက်ချင်ကာ မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးနှင့်...

‘မေမေ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

ဒီလို ဆီးမေးတတ်တဲ့ သားကြောင့် ရင်နာဝမ်းနည်းခဲ့ရသေးသည်။ လုပ်စရာကိစ္စတစ်ခုခုရှိမှ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ရတော့မည်ကဲ့သို့ပင်။

ပြောင်းလဲကာစကတော့ ဝမ်းအနည်းကြီး နည်းရသားပင်။ လေးငါးနှစ်
ကျော်လာတော့လည်း နေသားကျပြီပေါ့’

ခင်ပွန်းသည် ကလည်း ...

‘သားယောက်ျားလေးလေကွာ၊ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ သူ့ဟာသူ ဘာပဲလုပ်
လုပ်ပေါ့၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဆို တချို့တွေ ဒီအရွယ်မိဘအိမ်တောင် နေချင်
ကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး ’

အမယ်လေး... အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ။ သားအခန်းတံခါးကို သွားမ
ခေါက်နဲ့ ဆို မခေါက်တော့ပါဘူး။ သို့သော် ဒေါ်သက်နှင်းဇော်သည် အိမ်
ထောင်ဦးက သားပေါက်တီးပေါက်စတုန်းက သားမိသားဖသုံးယောက်
တစ်မွေ့ရာတည်းပေါ်မှာ သားကို အလယ်ထား အိပ်ရတဲ့ အရသာကို
လွမ်းဆွတ်တုန်းတည်း။

သားအသက်ထက် တစ်နှစ်သာပိုတဲ့ အိမ်ထောင်သက်အတွင်း
တဖြည်းဖြည်းနှင့် သားကလည်း တဖြည်းဖြည်းကိုယ်နှင့် ကင်းကွာလာ
သလို ယောက်ျားကလည်း တဖြည်းဖြည်းကိုယ်နှင့် ကင်းကွာလာသလို
ခံစားရသည် ။ သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ နံနက်
စောနှင့် ညပိုင်းတွေသာ ကိုယ်နှင့်တွေ့မြင်ခွင့်ရတဲ့ ယောက်ျားဟာလည်း
တဖြည်းဖြည်းများ သူ့အပေါ် အေးစက်လာသလားလို့ ဒေါ်သက်နှင်းဇော်
က အတွေးဝင်တတ်သည် ။

‘သား’

‘...’

‘ဟိုလှေကားထစ်တွေပေါ်က ကောင်မလေး ကြည့်စမ်း၊ မေမေ မနေ့
ကလည်း မြင်သလားလို့ ’

ဒေါသကင်းဇော်က သားကို စကားလှမ်းစ၊သော်လည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာပါ။ ဪ... ကိုယ်ကလည်း နားထဲနားကြပ်ကြီး တပ်ထားတာ သိရက်နှင့် သွားပြောနေမိပြန်ပြီ။ ပြောဆို ကားပေါ်မှာ ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ ပဲရှိတာ။ သူနဲ့ မှ စကားမပြောရင် တိတ်ဆိတ်နေရောပေါ့။

သူသင်တန်းက သွားကြိုလာခဲ့ပြီး ကားပေါ်ရောက်သည် နှင့် နားကြပ်ကောက်တပ်လိုက်တဲ့ သားကို တစ်ဆိတ်တော့ စိတ်တောင်နာချင်သည် ။

သူတို့ အရွယ်မှာ အမေနှင့် အချီအချ ပြောချင်စရာ စကားရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး ထင်သည် ။ ငယ်ငယ်က တီတီတာတာ စကားတွေများ တတ်ခဲ့တဲ့ သားကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ တောင် ထင်မိသည် ။

‘မနေ့ကလည်း ဒီလှေကားထစ်မှာ လာထိုင်နေတာမြင်တယ်’

သားဟာသား ကြားကြား မကြားကြား ပြောချင်တာကိုတော့ ဆက်ပြောနေမိပါသည် ။ ဟိုးအရင် ခါတိုင်းတွေက ယောက်ျားကို ခုလိုမကြိုရပါ။ ကြိုစရာမလိုပါ။ အိမ်ကကားနှစ်စီး အနက်တစ်စီးက ယောက်ျားဖြစ်သူပဲသုံးပြီး ကျန်တစ်စီးကို သားနှင့် ဒေါသကင်းဇော် စပ်တူသုံးကြပါသည် ။ လောလောဆယ်မှာ တော့ ယောက်ျားရဲ့ ကားကို ဝပ်ရှော့ထိုးကာ ပြုပြင်နေသည် ဖြစ်၍ သုံးရက်ရှိပြီ အကြိုအပို့ လုပ်ပေးနေရတာ။ ယောက်ျားကိုလည်း ကြိုသားကိုလည်း ကြို။

ဒီနေ့တော့ သားရဲ့ သင်တန်းအပြန်နှင့် ခင်ပွန်းသည် ရုံးဆင်းတဲ့ အချိန်ဟာ နာရီဝက်သာသာပဲကွာရာ အိမ်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်မနေတော့ဘဲ သားကိုကြိုလာအပြီး ဒီကိုတန်းလာလိုက်တာ။ ခဏတော့ စောင့်ရတာပေါ့။ မနေ့ကလည်း နည်းနည်းစောနေလို့ စောင့်ရသည် ။ စောင့်ရလို့ လည်း အဲဒီကောင်မလေးကို မြင်မိတာ။

ဦးမင်းသီဟန်ရဲ့ ရုံးခန်းက အောက်ဆုံးထပ်ပဲဆိုတော့ ဒီလှေကားထစ်တွေရဲ့ နောက်မှာ ပင်။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်အခြမ်းပဲ။ မနေ့ကလည်း ကောင်မလေးဟာ ဦးမင်းသီဟန် ရုံးခန်းရှေ့တည့်တည့် အဲဒီဘက်ခြမ်း လှေကားထစ်တွေပေါ်ထိုင်နေခဲ့သည် ။ သေချာစေတာက ဆန်းကြယ်သော ခေတ်ပေါ်ဆံပင်ပုံစံနှင့် ခပ်ညိုဖျော့ဖျော့ ဆိုးထားတဲ့ သူ့ဆံပင်များကြောင့်ပင်။ အဝေးကမြင်ရုံနှင့် သူ့ဆံပင်ပုံစံက မှတ်မှတ်မိမိ သိသာစေသည် ။

ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကျောဘက်က ဦးမင်းသီဟန်တို့ ရဲ့ ရုံးခန်းထွက်ပေါက်ဝတံခါးကို လှည့်လှည့်ကြည့်နေခဲ့တာ မနေ့ကတည်းက သတိပြုမိသည် ။ အဲဒီနောက် ဦးမင်းသီဟန် ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို ဒေါ်သက်နှင်းဇော် သတိမပြုမိတော့ပါ။

ဒီနေ့လည်း တစ်ခါထပ်တွေ့ပြန်ပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီးတော့ပင် သို့လော သို့လော ဖြစ်လာသည် ။ ဒီလှေကားထစ်တွေဟာ တကယ်တော့ လူတကာနင်းဖြတ် ဆင်းတက်နေကြတဲ့ ခြေနင်းဖတ်ပါပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ လူထိုင်နေတာကို မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ခုမှ ပဲ ဒီကောင်မလေးကို နှစ်ရက်ဆက်တိုက်တွေ့ရတော့ သတိပြုမိစရာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

‘ဟော... ဟိုမှာ မမဆွေတို့ ဒေါ်အေးအေးခိုင်တို့ ရွှေဇင်တို့ ရုံးဆင်းလာကြပြီ’

ဒေါ်သက်နှင်းဇော်က မသိလိုက် မသိဘာသာပင် ကိုယ်ပြောချင်တာကို ဆက်ပြောနေမိပါသည် ။ သားမကြားတာ နားမထောင်တာ သိပေမယ့်လည်း တိတ်ဆိတ်ပြီးတော့မှ မနေတတ်တာ။ သားဖြစ်သူလည်း လုံးလုံးမကြားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘဲ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ဖြစ်

မှာ ပင်။

အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာ တော့ ရုံးခန်းရဲ့ မှန်တံခါးကြီး ပွင့်ဟလာကာ သားရဲ့ အဖေဖြစ်သူ ဦးမင်းသီဟန် ထွက်လာပါတော့သည်။ ။ အပြာနုရောင် ရုပ်လက်တို့ ဘောင်းဘီရှည်အနက်ရောင် ပွပ္ပအိအိနှင့် ဦးမင်းသီဟန် ပုံစံက ပေါ့ပါးသွက်လက်ကြည့်ကောင်းလှသည်။ ။ အသက်လေးဆယ့်ငါးထဲ ဝင်ပြီလို့ ပင် မထင်ရ။ လေးဆယ်မှ ကောင်းကောင်း ပြည့်သေးရဲ့ လား ထင်ရတာပါ။

ဒေါ်သက်နှင်းဇော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပဲ အသက်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်နှင့်စာလျှင် နုပျိုတယ်ပဲ ဆိုရမယ့်သူမို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။ သူငယ်ချင်း အေးအေးဆိုရင် လေးဆယ့်နှစ် လေးဆယ့်သုံးမှာ မျက်လုံးထောင့်ကျေးခြေတွေ ပရပြစ်နှင့် အောက်မျက်ခမ်းကလည်း အိတ်ဖြစ်ပြီး ညိုရောင်သမ်းနေပြီ။ လက်ဖမိုး ခြေဖမိုးတွေမှာ အကြောကြီးတွေ ပေါ်နေတာကလည်း ကြည့်ရအရပ်ဆိုးလှပါရဲ့ ။

လမ်းလျှောက်ပုံကအစ အဘွားကြီးစတိုင်မျိုးဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်ကြည့်ကောင်းဖို့ ထက် သက်သောင့်သက်သာ ရှိဖို့ ကို ပိုဦးစားပေးပြီဆိုရင် လူတွေရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ အသက်နဲ့ အမျှ ရင့်ရော်ကာ လူအိုဆန်သွားတတ်စမြဲပင်။ ခင်ပွန်းသည် ကတော့ လမ်းလျှောက်ဟန်ကအစ နုပျိုတက်ကြွ လန်းဆန်းသွက်လက်နေတာ။

‘ဟော... ဟိုမှာ ’

ဒေါ်သက်နှင်းဇော်က ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိပါသည် ။ အကြောင်းရင်းကတော့ လှေကားထစ်ကြီးတွေပေါ်က ဆံပင်ညိုနှင့် မိန်းကလေးဟာ ဦးမင်းသီဟန် ထွက်လာမှာ ဆတ်ခနဲ ကမန်းကတန်း ထရပ်ပြီး လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်လိုက်၍ ပင်။

ဒေါသက်နှင်းဇော်က ဝိုက်ပါကိုပြန်ဖွင့်ကာ ကားရှေ့မှန်ကို အတွင်း
ဘက်ကနေလည်း အဝတ်စုတ်နှင့် ထပ်သုတ်လိုက်ပါသေးသည်။ မြင်ကွ
င်းကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ချင်လို့။

‘သားရေ... ကိုသဲ၊ မင်းအဖေ တွေ့လား’

သားကိုလည်း အားကိုးအားထား လှမ်းတိုင်တည်ပြောလိုက်မိပါ
သေးသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း သားဖြစ်သူထံမှ ဘာသံမှ ပြန်မလာ။
နားကြပ်ကြီး ထည့်ထားပြီး ကြားပုံလည်း မရပါ။

‘ဟိုကောင်မလေးက မင်းအဖေနဲ့ များ သိနေသလား’

ဇေဝဇဝါ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိကာ မျက်ဝန်းတွေကတော့
ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ကွင်းဆီ အာရုံစူးစိုက်နေမိလျက်သား။ ကောင်
မလေးက ထရပ်လိုက်ပြီးသည် နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ဦးမင်းသီဟန်နှင့် မျ
က်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ပုံပေါ်ကာ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တဲ့ ဦးမင်းသီဟန်လည်း ခြေလှမ်းတုံ့သွားပါသည်။ ။

ခပ်မော့မော့ ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဆံပင်ကိုသပ်လိုက်၊
စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ကိုင်းကို ဆော့ကစားလိုက်၊ စိတ်အ
နည်းငယ်လှုပ်ရှား မငြိမ်သက်ပုံနှင့် ဦးမင်းသီဟန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြော
နေတဲ့ ပုံ။ ဦးမင်းသီဟန်ကလည်း ရပ်တန့်နားထောင်နေသည်။ ။
ဘယ်လိုမှ မကြားရနိုင်တဲ့ စကားကိုပဲ ဒေါသက်နှင်းဇော် မှန်းဆကြည့်
နေမိသည်။ ။

တစ်ခဏလေး အကြာမှာ တော့ ဦးမင်းသီဟန်က အရင်စ၍ နေရာ
ရွှေ့လိုက်ပါသည်။ ။ ရောက်နှင့်နေပြီလို့ သူသိထားပြီဖြစ်သော ကားရှိရာ
ဆီ တစ်ချက်လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ။ သူကခြေလှမ်းစ၊ အထွက် နောက်
က ကောင်မလေးကလည်း သူ့အနောက်နားလေးကပ်ကာ တစ်လှမ်း

နှစ်လှမ်း လိုက်လာရင်း စကားပြတ်ပုံမရ။

ထူးခြားတဲ့ မြင်ကွင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရင်း ဒေါသက်နှင်းဇော် ရင်ထဲ ထူးခြားတဲ့ အာရုံတစ်မျိုး လှုံ့ဆော်သတိပေးခြင်း ခံရသလို ဖြစ်လာသည်။ ။ ကြက်သီးမွေးညင်းပါ ထ၊ လာသည်။ ။ တစ်ခုခုပဲလို့ ကို စိတ်က သိနေပါသည်။ ။ ဦးမင်းသီဟန်က နောက်တစ်ခေါက် ခြေလှမ်းရပ် နောက်လှည့်ကာ တုံ့ပြန်စကား ပြောအပြီး ကားဆီကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်လာပါတော့သည်။ ။

ကောင်မလေးက ဒီဘက်အထိတော့ ဆက်လိုက်မလာ။ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ဦးမင်းသီဟန် ကျောပြင်ကို ခဏလေး စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ လှည့်လျှောက်ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။ ။ ထီးလည်း မပါ။ ဘာမပါ ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးပါလိမ့်။ ခပ်သုတ်သုတ်လေး မိုးဖွဲ့လွတ်အောင် ပြေးလာတဲ့ ဦးမင်းသီဟန်က ကားဆီရောက်လာကာ ရှေ့ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်တက်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်...

‘ကိုယ် မောင်းရမလား သက်’

‘ရတယ်၊ သက်ပဲ မောင်းပါ့မယ်’

‘သားကြီး... စောင့်ရတာ ဗိုက်ဆာနေပြီလားကွ’

ဦးမင်းသီဟန်က သားကိုပါလှည့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသေးသည်။ ။ သားကဘာပြန်ပြီး တုံ့ပြန်သလဲ ဒေါသက်နှင်းဇော်က စိတ်မဝင်စား။ ကားကိုရပ်ထားရာမှ ကျွမ်းကျင်စွာ စက်နှိုးမောင်းထွက်လိုက်ရင်း...

‘ဟိုကောင်မလေးက ဘာတဲ့ လဲ’

‘ဘယ်ကောင်မလေးလဲ’

‘ဪ... ကိုကလဲ ခုနကလေ လှေကားကြီးတွေမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကော

င်မလေးလေ၊ ဆံပင်တွေ ညိုတိုတိုနဲ့ ’

‘ဪ’

‘သူက ဘယ်သူလဲ’

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ဘယ်သူမှန်း’

‘ဟင်... ကို့ကို စကားလှမ်းပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား’

‘အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

ဒေါ်သက်နှင်းဇော်သည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကာ ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

‘ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက ဘာလဲ၊ သူ ကို့ကို စကားလှမ်းပြောနေ
တာ မဟုတ်လား’

‘အင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးလို့
ကိုယ်ကပြောတာ’

ဒေါ်သက်နှင်းဇော်က ဦးမင်းသီဟန်ကို သဘောမကျတဲ့ မျက်ဝန်း
များ နှင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘အဲဒီ အရေးမကြီးတဲ့ အကြောင်းက ဘာလဲ၊ အဲဒါကိုပဲ သိချင်တာ’

‘အဲဒီကောင်မလေးက ဒီအဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ ကွန်ပျူတာသင်
တန်းတစ်ခု ရှိမရှိမေးတာ’

‘တကယ်’

‘ဪ... တကယ်ပေါ့ သက်ကလည်း မဟုတ်တာတွေ ကိုယ်က ပြောနေပါ့မလား၊ ကိုယ်ကလည်း သေချာမသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ၊ ကိုယ်လုည့်ထွက်လာတော့ ထပ်မေးသေးတယ်၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်မဟုတ်လားတဲ့ ၊ အဲဒီသင်တန်းနာမည်က ကော ဘာလဲတဲ့ ၊ ဟိုးအပေါ်ထပ် ရှစ်ထပ်မှာ တော့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတစ်ခုခု ရှိတယ်လို့ ၊ နာမည်တော့ ကိုယ်လည်း သေချာမသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ’

ဒေါ်သက်နှင်းဇော်က ဦးမင်းသီဟန်ရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်ရင်း ဒီစကားဟာ အမှန်ပဲဖြစ်မည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည် ။ ယောက်ျားလုပ်သူ အမှန်အတိုင်းပြောတယ် ထင်လိုက်တော့ ကောင်မလေးကို ပိုပြီး အံ့ဩစရာဖြစ်လာသည် ။ ဦးမင်းသီဟန် ထွက်မလာခင် ဦးမင်းသီဟန်ရဲ့ ရုံးက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးများ ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်တင်လေး ဆွေတို့ ဒေါ်အေးအေးခိုင်တို့ ရွှေစင်တို့ အရင်ထွက်လာတာပဲ။

လူသံတွေ ခြေသံတွေကြောင့် မမဆွေတို့ ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်တာပဲဖြစ်တဲ့ အဲဒီကောင်မလေးဟာ အမျိုးသမီးချင်းကျတော့ မမေးဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားစေလိုက်ပြီး ဦးမင်းသီဟန် ထွက်လာမှ ပဲ ဘာကြောင့် ထမေးရတာလဲ။ ဒီလောက် ရိုးစင်းတဲ့ မေးခွန်းမျိုး မေးဖို့ ဦးမင်းသီဟန် ထွက်အလာကိုမှ ထိုင်စောင့်နေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။

အောက်ဆုံးထပ်ရဲ့ ဒီဘက်ခြမ်းတစ်ခြမ်းဟာလည်း ရှိုးရွမ်းတစ်ခု ဖွင့်ထားတာ။ ဒါလေးမေးဖို့ များ အချိန်မရွေးဝင်မေးလိုက်လို့ လည်း ရပါလျက်။ ဟိုဘက်အခြမ်းအခန်းကိုပဲ မေးဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ပုံရတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီဘက်ခြမ်းရဲ့ ရှေ့ လှေကားထစ်တွေဆီကို လုံးဝပင်မလာပါ။

‘တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ကို’

‘ဘာကိုလဲ’

‘အဲဒီကောင်မလေးလေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီကောင်မလေးက မနေ့ညနေကတည်းက အဲဒီလှေကားထစ်မှာ ရှိနေတာ၊ မနေ့ကလည်း သက် လာကြိုတာပဲလေ၊ သူ ဒီမှာ ပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်နေတာ တွေ့တယ်၊ မနေ့ကတော့ ကို ထွက်လာတော့ သူကလည်း ဘာမှ လာမမေး၊ လာမပြောတာနဲ့ သက်လည်း ဆက်သတိမထားမိဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမေးမေးလဲ ရတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အပေါ်ထပ်အထိ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်သွားပြီး သွားစုံစမ်းလိုက်ရင် ပိုတောင်သေချာမယ့်ကိစ္စကို ဒီနေ့ရော မနေ့ကရော နှစ်ရက်လာစောင့်ပြီး မနေ့ကတော့ အရှိန်ယူနေတာလား မသိဘဲ ဒီနေ့ကျမှ ကိုကိုမှ ရွေးချယ်မေးတာ မရိုးသားမှုတစ်ခုလိုပဲ၊ ထူးခြားနေတယ်လေ’

ဦးမင်းသီဟန်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘ဆံပင်တွေ ဖြူလာပျံ့မယ် သက်ရယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ကွာ၊ ထားလိုက်စမ်းပါ’

ဇနီးသည် နှုတ်ပိတ်သွားအောင် ပြောလိုက်တဲ့ ဦးမင်းသီဟန်က ခုထက်ထိ သူ့မျက်ဝန်းထဲ မြင်ယောင်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ပြန်တွေးနေမိကာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် သက်ပြင်းကျိတ်ပြီး ရှိုက်လိုက်မိပါသည် ။ သူ အခုပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အမှားအယွင်း အလိမ်အညာတစ်လုံးမှ မပါပေမဲ့ ထိန်ချန်မှုတွေ ရှိနေတာတော့ သူပဲ အသိဆုံးတည်း။

အခုလောလောဆယ်မှာ ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ကို ကွန်ပျူတာသင်တ

နံးတစ်ခုအကြောင်း လာမေးတာ အမှန်ဖြစ်ပေမဲ့ အဲဒီသင်တန်း
အကြောင်းဟာ ဒီကောင်မလေး တကယ်သိချင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်
ဘူး လို့ ဦးမင်းသီဟန် သဘောပေါက်နေပါသည်။ ။ ဒါဟာ အကြောင်းပြ
ချက်တစ်ခု သက်သက်ပဲ။ ဟန်ပြကိစ္စတစ်ခု သက်သက်ပဲ။ ဒါဟာလည်း
ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးရီရီတွေထဲမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒါကို အင်မတန် သဝန်တိုတတ်လှတဲ့ ဇနီးသည် ကို မင်းသီ
ဟန်က ပြောပြမနေချင်ပါ။
